

liep te ver van hem af en hij durfde niets te bruskeeren.

Toen zette zij zich op den rand van een eenzamen weg. Achter haar lagen de donkere denbosschen en vóór haar oogen werd de avondhemel al bleeker boven de paarse hei.

Hij ging naast haar zitten en eindelijk sloeg hij zijn arm om haar schouders en trok haar zachtjes naar zich toe.

„Eveline,” fluisterde hij en streefde haar wang die was als een bleeke vrucht in 't avondlicht.

Zij keek hem aan, met een hartstochtelijk zoeken in haar blik.

Hij zoende haar op de roode, zwellende lippen.

„Mijn liefste schat,” streefde hij.

Toen bleef zij ook niet lijdelijk meer. Maar in snel oplevendend hartstocht drukte zij zijn hoofd tusschen haar handen en zoende hem, zoende hem.... Haar oogen blonken als lichtjes in het van wellust bleeke gezicht.

„O God....” kreunde zij.

Toen, plotseling, stond zij op.

„Kom, ga mee!” riep zij met heesche stem.

„Blijf nog even?” smeekte hij.

Zij schudde 't hoofd. „Neen, ik wil naar huis.”

Hij begreep haar niet, maar durfde niet tegenstreven. Hij was overigens zielsgelukkig.

„Kindje,” vleide hij en nam haar hand, die hij aan zijn mond bracht, „waarom loop je zoo hard? Kun je nog niet even blijven stilstaan.... toe, kijk me nog even aan met die heerlijke oogen van je.... die oogen die ik niet begrijp....”

„En die je daarom mooi vindt?” vroeg zij glimlachend. „Malle jongen.” Zij stond stil. „Wat wou je dan?”

Hij nam haar met een juichkreet in zijn armen en tilde haar op. Zij was zoo klein en zoo licht voor hem, den grooten, sterken man.

Zoo droeg hij haar een paar pasjes verder en ging toen weer op den berm van 't wegje zitten, met haar in zijn armen.

Zij lachte zalig tot hem op. „Wat ben je sterk,” zuchtte zij, „tegen jou kan ik niet op....”

Hij overdekte haar met kussen en hield haar toen vast tegen zijn onstuimig kloppend hart.

.....

Aan de halte van Huis ter Heide moesten zij een kwartier wachten op het laatste treintje.

Zij liepen langs de baan op en neer.

Opeens liet Eveline zijn arm los en keek verschrikt op zij.

Een heer was hen voorbij gegaan en had vluchtig, maar eerbiedig gegroet.

„Wie was dat?” vroeg Taco.

„Professor K., je weet wel, uit Amsterdam.”

„Ken je dien.... al lang?” vroeg hij, met een oprijzend gevoel van angst en wantrouwen.

„Ja.... al lang.” — Zij wilde er verder niet over spreken. In de trein zat zij stil, moe, tegen hem aangeleund. Hij was de ontmoeting alweer vergeten en was gelukkig, zooals hij nog nooit gelukkig was geweest.

De volgende dagen leefde hij in een koorts van verwachting. Hij had haar mooie bloemen gestuurd en een briefje, maar zij had er niet op geantwoord. Wel was dat even een teleurstelling geweest, maar hij hield zich voor, dat hij niet te haastig en te ongeduldig mocht zijn; dat zij niet zoo gemakkelijk zich gewonnen zou geven. Zij moest voorzichtig worden behandeld.... Overigens twijfelde hij er geen oogenblik aan of zijn liefde zou de sterkste zijn en aan alle onzekerheid bij haar een einde maken.

Toen zij den derden dag nog niets liet hooren, besloot hij des avonds een bezoek bij haar ouders te gaan brengen.

Zij zaten in den somberen tuinkamer, met